

PIKTOGRAMY

ZBIÓR

JAROSŁAW WOJCIECHOWSKI

Jarosław Wojciechowski

PIKTOGRAMY
ZBIÓR

© Copyright by Jarosław Wojciechowski & e-bookowo

Redakcja:

Wiesław Marciniak

Projekt okładki i ilustracje:

Piotr Dryll

Konsultacja

dr Janusz Kwiek

Jerzy Wiesław Tomaszewski

ISBN 978-83-7859-074-3

Redaktor techniczny:

Katarzyna Bromirska

Wydawca: Wydawnictwo internetowe e-bookowo

www.e-bookowo.pl

Kontakt: wydawnictwo@e-bookowo.pl

Wszelkie prawa zastrzeżone.

Kopiowanie, rozpowszechnianie części lub całości

bez zgody wydawcy zabronione

Wydanie II 2012

Żadna część tej książki nie może być zapisana
czy przekazywana w sposób mechaniczny,
elektroniczny lub foniczny i w jakiegokolwiek innej formie
bez uprzedniej zgody autora.

Dedykuję:

Śp.
Moim kochanym Rodzicom
Natalii z domu Zacniewskiej
i Franciszkowi
Wojciechowskim

Autor

Myśl napisania poematu pod tytułem „PIKTOGRAMY” zrodziła się nagle. Niczym meteor przemknęła mi przez głowę – ja tylko złapałem to co „życiodajne”, to co mnie samego zelektryzowało.

A całe zdarzenie miało miejsce w Clubie „Impresja” we Włocławku.

Myślę, iż właśnie dlatego warto bym tam dalej pił kawę. Mam nadzieję, że ewentualny czytelnik znajdzie to, czego szuka, może część siebie, która sprawi, że go poruszy, zatrzyma w szalonym pędzie życia. By spojrzeć na siebie i za siebie, by zadał sobie pytanie kim jest i dokąd podąża. Życzę mu tego z całego serca.

Autor

Własny charakter pisania...

Jakże długo nie zgadzałam się z tym pisaniem!

Ale nie zgadzamy się często tylko z tym co tak bardzo

JEST

Co nas potrąca, dotyka, zaczepia...

Poematy JAROSŁAWA WOJCIECHOWSKIEGO są i zaczepiają...

Wydana właśnie triada: PIKTOGRAMY I – II – III, pozwalają prześledzić etapy kolejnych intelektualnych przesileń AUTORA: kontestatora – myśliciela – i tego który widzi...Więcej aniżeli krzykiem i buntem tylko.

Może to głos dojrzewania? Jego słowa cichną, pokornieją – stają się „**królewską służą**” prawdy. Tej wyrastającej ponad niedostatki indywidualnej egzystencji i doświadczenia.

Dane mi było być świadkiem tych przeistoczeń.

Trzy PIKTOGRAMY – trzy lustra w których AUTOR ogląda swoją twarz, a ja rozpoznaje ten sam (choć nie taki sam) charakter pisma...

Bo ładunek emocji – ten lont zapalonego ducha, trwa, ale nad paleniskiem czuwa AUTOR.

Już świadomy. A świadomość rzuca nas w rozleglejsze
krainy emocji i przestrzeni.

Tam krzyk milknie i bywa zaledwie zbłąkanym, pełzają-
cym ogniem...

Piktogramy I

Wyrastają jeszcze z nurtu młodzieńczej niezgody jakby
”plakatowe” od krzyku. Autor dokonuje sądu – nad nowy
światem naszej rzeczywistości
z jego fałszywymi „apostołami”
z jego zatrutym smakiem wolności...

„...już ćpuny sejmowe się zbierają
gadają slangiem zaczarowanym
– o tym i owym
w szczególności owym...” (P I str. 17)

a gniew niezgody czujemy czytając dalej

„...wyścig już ruszył
bieg szczurów rozpoczęty
a ja i my

nie z tej sztuki
czy wyklęci...” (P. I str. 24)

I toczy – nieustanną rozmowę ze złem...Może to tylko
szepc – pokusa złego, kiedy słyszy:

„...nie ma żadnej Góry Oliwnej
nie ma żadnego Boga
jestem tylko ja (zły – dopisek mój)
i nikt poza tym...”

PIKTOGRAMY I – napisane zostały „manierą” snu, zamglonej jawy – wciąż zmieniającej się scenerii: wewnętrznego monologu – dialogu AUTORA...

Towarzyszy on całej triadzie utworów.

W tej walce ze złem, czytamy jednak:

„...bo wybaczyć
– to zwyciężyć
zło i wszelakie draństwo
ustawić do pionu...”

I dalej:

„...wyruszam
dzisiejszego dnia
do tej myśliciela
– pragnienia
na Górę Oliwną
nie sam
z moim kolegą
z moim przyjacielem
serdecznym
Jerzym...”

A więc przyjaźń jest nadzieją tej wędrówki... (P. I str 71)

W pierwszym poemacie triady – zdarzają się słowa „grube”, celowo rubaszniejące.

Czyżby miały strzec uczuć najdelikatniejszych?...

Piktogramy II

Kontynuując myśl męskiej bliskości – przyjaźni

„...wyruszamy w podróż
w naszą podróż
bo taka potrzeba
bo taka myśl nas gna
ty mój przyjacielu Jerzy...” (P. II str. 1)

i dalej czytamy

„...by przywieść z stamtąd
tę myśl pierwotną – piękną
miłość
i dobroć wszechogarniającą
– czyli sens...”
–

Przyjaźń – ten skarb najdroższy prowadzi AUTORA przez meandry podróży – drogi Jego wewnętrznego – go świata. Dobroć staje się sensem – dążeniem, czy pełnionym do końca, czy możliwym?... Ale w tej twórczości dokonuje się zwrot. Cichnie bunt. To już inna perspektywa oglądania

świata. Raczej myśl bolejąca nad nim, aniżeli gniew, kiedy mówi do nas:

„...bo tyle umierania
bez sensu
szlachetnych
i nie szlachetnych ludzi
bo tyle umierania
wrogów i przyjaciół..(P. II str 12)

Poematy te – pisane są, a może z a p i s y w a n e „strumieniem” zmieniających się wizji wewnętrznego dostrzeżenia. Jakby tchem jednym. Towarzyszy im – nieodmiennie przyjaciel Jerzy. **Busola i zakotwiczenie autora.**

Czytamy:

„...wyruszamy
do zielonych pastwisk
i czystej wody źródlanej
i do owej doliny
do doliny wielkiego echa

Ale w dolinie wielkiego echa – hasają wylęgle potwory naszej, nowej rzeczywistości. Bywają nim świnia”: „oferta na czasie” – rozmagnetyzowanych wartości, – są także węże – kusiciele wszelkiej łatwizny życiowej.

Scena znowu się zmienia. Znow słyszymy:

„...wchodzimy
– na szczyt góry
ostrej jak brzytwa
nie wiemy czemu
akurat tą stroną...
i dalej... krwawiąc nieźle
obficie...” (P. II str 39,40)

I kończy drugi poemat powtarzają jak mantrę

„...wyruszamy w podróż
do zielonych pastwisk
i czystej wody źródlanej
odwagi:
i scena się zamyka
bo echa zamilkło...” (P. II str 64)

Piktogramy III

Trzecie wcielenie AUTORA – tego który w i d z i – otwiera nam bramy poematu prowadząc „uliczkami” ludzkiej uludy: brzęczącej mamony, która sieje spustoszenie w ludzkich duszach i umysłach.

„...kręcą się kręcą
wysłannicy mamony...”

„Złoty baran” (cielec) panoszy się na ziemi, gdzie usnęły marzenia, tylko jakiś poeta „zamarzy o krainie wiecznej szczęśliwości”

Kiedy mamona staje się celem jedynym – topnieją ludzkie wartości „Agora” skutecznie podmywa duchowe cele człowieka. Rynek tandety i wyprzedaży sumień trwają.

Autor jest szczególnie uwrażliwiony na tkankę społeczną nowych przemian. Bolesne szyderstwo tkwi w stwierdzeniu „zabrania się zabraniać czegokolwiek”...

Kolejne wizje – „unoszenia” wiodą nas w kraj dzieciństwa” opuszczonej czystości „na szlaku zapomnienia” – czasu który nas wymiół z utraconego raj... Ale w tym

„marszu” – są towarzysze : zawsze Jerzy. Są też Andrzej i Wacław.

Przejmujące jest spotkanie Autora „u krawca”. Metafora z n i k a n i a człowieka pogubionego – zaplątanego pośród wirów rzeczywistości przemienionej (i własnego wnętrza) i groźna konstelacja „oto Polska właśnie”?...i zaraz samo-określenie:

„...bo ja z tej starej szkoły
innej ballady...(P. III str 38)

„...szukający nowego świata
czyli nowej rzeczywistości...”

Jest też „r ó ż a”, która przynosi Autorowi: „całe niebo ze wszystkimi galaktykami”... Płatki tych kwiatów – przyniósł kiedyś Poeta na swoje spotkanie autorskie i rozsypał... Wydawało mi się to dosyć dziwne. Dzisiaj myślę, że być może chciał nam uczestnikom rzucić – „całe swoje niebo z galaktykami” poematów...

Niech te rozważania zakończą fragment utworów Autora. Brzmiały jak moralitet i przestroga. Poeta widzi:

„...kiedy rozkosz wszelaka
i chęć posiadania
na chwilę odskoczą...”

„...wówczas wstyd wielki
w nas się zapali...” (P. III str 11)

„...niech będzie błogosławiony ten dzień
właśnie ten
bo może ta chwila
ocalenia naszego...” (P. III str. 12)

Przestrzega:

„...którzy dali się zwieść
co zostanie
może świnia
lub pies
albo
sam już nie wiem
pewnie nic
przeminą
z wiatrem
głupio...”

Przeczytałam te poematy od nowa. Mają kilka warstw.
Wybrałam te „moją”. Spoistość zbioru – stanowi jego
wewnętrzna artystyczna logika.

Jest on całością, dającą się czytać oddzielnie.

Oliwna Góra – Jawi się wspinaczką duchową człowieka,
której szczyt wciąż widnieje nad poematami triady.

To język Katharsis – wpisany w tajemnicę sztuki:
tajemnicę piktogramów.

Włocławek 5.01.2008

Teresa Olewczyńska

Mam nadzieję,
że nie podzielimy losu
Indian Peruwiańskich
– choć konkwistadorzy przybyli.
Wyczytałem to w gwiazdach
i wyczytałem jeszcze,
iż konstelacje gwiazd
niedługo się zmieniają
– czas nadchodzi
.....

Autor

Rozdział 1

1

przyszłaś wolności
– niczym dziewica
w rytmie rżnięcia orkiestry
– społecznej ofiary
i tak mi jakoś dziwnie się zrobiło
śmiesznie w końcu,
więc zatańczyłem taniec indiański
przed moim wigwamem
– a bizonów tak mało,
ja polski oskalpowany Indianin
teraz siedzę okrakiem
na moście zwodzonym | historii |
– a Wisła już nie ta,
jakaś taka ciemna – obca,
a może mi się tak wydaje
– może
i łapki mam czyste,
przeraźliwie czyste
takie jakieś nie z tej bajki,
a w rezerwacie moim
grajkowie grają,
ktoś zanuci piosenkę
– i pełnia szczęścia,
a ja mantry odmawiam
w rytm bicia serce

– owcy DOLLI
jeszcze drepcze sobie
wkoło legowiska
– może wyjdzie mi jakiś piktogram,
dla wtajemniczonych
i kamień łysy
– głaszcze niekiedy
tak po prostu,
na szczęście, może
no i
no właśnie
kupę zrobię
– chytrze na nią popatrzę
bo to coś szczególnego
szczególnej urody,
a zapach
o jaki wonny
– zrozumiały
to dla nich
– do tej pierwszej łoży
niech się zbratają
bratankowie szczególni
po sam brzeg cnoty szczekania
i prawd wykutych w ich kuźni
i zawyły trąby
– na ulicy wiejskiej
w mieście
– sam sobie dopowiedz
jakim
bo ja nie pamiętam,

bo taki zawrót głowy
bo taka amnezja
i zwariowanie
– za co przepraszam
i popłoch się robił
– okropny
bo z trąbami
nigdy nic nie wiadomo
– dla kogo to
i po co
tak ryczą
– a może
kasa im się nie zgadza
lub jakieś procenty
niekoniecznie bankowe,
są co prawda
mile widziane
– ale takie
na szkle malowane
dostępne
– ogólnospołeczne
taka użytkowa sztuka,
takie niby nic,
a cieszy
i cieszy
w głowach szachy
– ustawione
szach i mat,
co prawda niektórym
no ale Bóg raczy wiedzieć

– którym
rentgena na wejściu
nikt im nie robił
niech się zatem
trębacze
– dostroją
i tym się nie martwią
jesteśmy
z nimi,
co cztery lata,
a nie te ich jęki
i piski
i skowyt
w ramach solidarności
– społecznej
zadmiemy
w trąby
a będzie słyhać
po horyzont jakiś
– i to wszystko dla nich
– może nam wyjdzie
piosenka jakaś
i jeszcze przeczytamy
podręcznik
– dobrego wychowania
w procentach
jak będzie mało
to poprawimy
no i
o trylogię zahaczymy